

Асѣнь (въздиша).

Вървашъ ли, Драгомире, че Отецъ Иванъ, тойзи свети старецъ, ште лъже и ште клевети?

Драгомиръ.

По-скоро звѣздитъ ште попадѣтъ отъ небото, отъ колкото Отецъ Иванъ ште да излъже или ште да оклевети.

Асѣнь.

Чети, кога е така. (подава му друго писмо).

Драгомиръ (зема писмото и штомъ го поглежда, като че се уплашва).

Рѣката на светиятъ старецъ! (чете мълчешката и послѣ отчаянно отпушта рѣцѣ) Каква злочестина! Нимà Петъръ?... Да, това е истина; това го казва и Отецъ Иванъ. (чуши рѣцѣ) Плачи, Българю! Радвайте се врагове на българското царство!... Петъръ, опората на царството, надѣждата на царятъ и на народътъ, храбриятъ, умниятъ Петъръ — предателъ и измѣнникъ!... Боже! пусни огънь да ни изгоришъ! пусни камъни да ни избиешъ!... Петъръ!... трепъри земльо, че на тебе се върши такова страшно злодѣйство!... (закрива лице съ рѣцѣ).

Асѣнь (стои съ сведена на рѣка глава. Пострѣсва се и дига глава).

Но стига толкосъ. (става) Ние сме длѣжни да прекъсваме пѣтятъ на злото. Нѣка се покажемъ достойни на себе-си, достойни изпълнители на оная света обязанность, която ни е възложилъ Всемогущий Богъ. Ние сме пазители на правосѣдието, — нѣка това правосѣдие постигне и брата ми. Драгомире! Нѣка се постѣпи спрямо брата ми съ всичката строгость. Престѣплението е голѣмо, нѣка и наказанието бѣде голѣмо.

Драгомиръ (мисли).

Каква злочестина! И въ това време, когато ние се приготвяваме за таквози важно предприятие... Не, царю честитий, въ тая работа князѣтъ не е самъ и не е той главата на нея. Тукъ трѣба да има други начинатели и рѣководители: тѣ трѣба да се откриятъ и строго да се накажѣтъ,